

απερίγραπτο. Δεκαεπτά άτομα κείτονται νεκροί σε λίμνη αίματος! Οι άηθοι 4 κρίσιμα τραυματισμένοι.

Το απόγευμα οι 17 εν ψυχρώ δολοφονηθέντες ρίχνονται σ' ένα τουρκικό όχημα και εξαφανίζονται. Κανείς δεν ξέρει πού τους πήγαν. Διπλό το κτύπημα για τους συγγενείς. Εν ριπή οφθαλμού έχασαν τους αγαπημένους τους. Πού βρίσκονται όμως οι σοροί των σεπτών νεκρών τους, να τους ενταφιάσουν σύμφωνα με την θρησκεία μας, τον πολιτισμό μας, τις παραδόσεις μας και να τους αποδώσουν τις τιμές που τους ταιριάζουν!

Μετά από 35 χρόνια εδέησαν οι αιμοσταγείς αθλόθρησκοι να υποδείξουν τον ομαδικό τάφο όπου είχαν ρίξει τους 17 εν ψυχρώ δολοφονηθέντες, τα οστά των οποίων ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο του DNA και δόθηκαν στους επιζήσαντες συγγενείς τους.

Οι εξόδιες ακοιουθίες τους τελέστηκαν: της Σωτήρας Γεωργίου και των παιδιών της Μαίρης και Γιαννάκη το Σάββατο, 14 Φεβρουαρίου 2009, στην εκκλησία Αγίας Παρασκευής στους Εργάτες, του Ιωάννη και Χριστίνας Μιχαήλ, Μιχάλη Μιχαήλ, Μαργαρίτας, Ελένης, Χριστίνας και Ιλιάδας Λιασή και Λουκά Κκάλιου στις 8 Μαρτίου 2009, στον Ιερό Ναό Αποστόλου Ανδρέα, στο Πλατύ Αγλαντζιάς και των Ανδρέα, Αρετής, Δημήτρη, Ιουλίας και Θέκλας Σουμπουρή στις 10 Μαΐου 2009, στον Ιερό Ναό Αποστόλου Βαρνάβα στη Δασούπολη-Λευκωσίας.

Απορία...

της Ανθής Πέτσα - Σαββίδου

Πώς να χωρέσει μια ζωή σε δίστηλη μαυρόασπρη αγγελία;
Πώς να διαβαστεί μια ιστορία σε ένα στεγνό ονοματεπώνυμο;
Πού να βρεθεί χώρος να στριμωχτούν τα όνειρα
και πού να καταλαγιάσει η δίψα για τη ζωή που δεν πρόλαβαν;

Πώς να συνταιριάξει μια φωτογραφία, προορισμένη για άηθα,
με ένα μαύρο θλιβερό τετράγωνο μιας στεροχρονισμένης κηδείας;